

FATALE FOUT

SOPHIE

HANNAH

THRILLER

Weet je zeker dat je de hele waarheid wilt weten?

SOPHIE HANNAH

Fatale fout

De Fontein

MANNEN DIE VROUWEN ZOEKEN

IntimateLinks > uk > alle advertenties

Reactie: 22547652@indiv.intimatelinksUK.org

Datum: 2013-07-04, 16:17 uur

Op zoek naar vrouw met een geheim

LOCATIE: WAAR JIJ OOK MAAR BENT

Hallo dames!

Kijk je hier in de hoop iets te vinden wat anders is dan al die saaie, een-regelige oproepjes van het soort: 'Ik zit alleen in mijn hotelkamer en ik kan wel een blowjob gebruiken?' Zoek dan niet verder. Ik ben anders, en dit is anders.

Ik ben niet op zoek naar eenmalige seks of een langdurige relatie. Het eerste heb ik meer dan genoeg gehad, en het tweede heb ik al, tot mijn grote geluk. Ik ben niet op zoek naar seks of romantiek. Wat doe ik dan op Intimate Links? Welnu, zoals je ongetwijfeld weet als je een slimme vrouw bent (en ik vermoed dat de vrouw naar wie ik op zoek ben heel erg slim is) bestaan er allerlei soorten intimiteit. Het soort waarbij je je kleren uitdoet en stiekem vieze dingen doet met een wildvreemde, het soort waarbij je intens, betekenisvol het bed deelt met een zielsverwant... en dan heb je nog het soort intimiteit waar twee mensen aan te pas komen die niets anders delen dan een geheim. Een groot geheim, dat voor hen allebei heel belangrijk is.

Misschien hebben deze twee mensen elkaar nog nooit ontmoet, of misschien kennen ze elkaar wel, maar niet zo goed. Hoe dan ook, de band ontstaat pas op het moment dat een van hen de informatie heeft gegeven

aan degene die die informatie nodig heeft. Denk aan de golf van opluchting die je voelt als je iets naars met iemand hebt gedeeld, nadat je het zo lang voor je hebt moeten houden dat het een kwelling werd, dat geheim dat stilletjes aan je knaagde... Als jij degene bent die ik zoek, wil je dolgraag iemand in vertrouwen nemen.

Dat is mijn rol. Ik ben jouw vertrouwenspersoon, ik luister graag naar je. Heb jij het geheim dat ik zo graag wil horen?

Laten we proberen om daarachter te komen. Ik stel nu een vraag waar alleen degene naar wie ik op zoek ben het antwoord op heeft. Verder zal niemand hem begrijpen. Heb nog even geduld. Voor ik de vraag daadwerkelijk kan stellen, moet ik eerst het scenario schetsen.

Stel je een kamer voor in een groot victoriaans huis: een ruime slaapkamer met een hoog plafond op de eerste verdieping die als werkkamer in gebruik is. In deze kamer staan propvolle boekenkasten en een lichtblauw met bruine jukebox met afgeronde zijanten in een vintage look. Veel mooier dan de jukeboxen die je weleens in kroegen ziet staan. Verder staan er een leunstoel, een archiefkast, een lang bureau met vierkante houten poten en een blad van groen glas, met daarop een laptop. De computer is niet echt open en niet echt dicht. Het schermgedeelte staat in een hoek van vijfenveertig graden, alsof iemand er een halfhartige duw tegen heeft gegeven om hem dicht te klappen, maar de klus niet heeft afgemaakt. De laptop is aan alle kanten omringd door goedkoop ogende balpennen, lege en half-lege koffiebekers en slordige vellen papier: handgeschreven notities, ideeën die snel zijn neergepend.

Een eindje voor het bureau staat een weggeduwde standaard zwarte draai-stoel, en in die stoel zit een dode man, ineengezakt, zijn hoofd naar links leunend. Toen hij nog leefde was hij heel bekend en – hoewel het er misschien verder niets mee te maken heeft – opvallend aantrekkelijk, type stoppelbaard, cowboy-zonder-hoed. Als ik zijn naam in dit verslag zou vermelden, denk ik dat de meeste mensen wel van hem gehoord hebben.

Sommigen van jullie zouden misschien huiveren en zeggen: ‘Ach, nee, hè, niet die nare fanaticus!’ of, iets luchtiger: ‘Niet die belachelijke aandacht-trekker!’ Anderen denken misschien: o, maar ik vind hem *geweldig* – hij zegt altijd alles wat ik zelf niet durf te zeggen. Ons lijk is (was) namelijk iemand die sterke gevoelens losmaakte. Zo sterk dat hij zijn eigen moord heeft uitgelokt.

Hoe hij werd vermoord? Tja, dat is het interessante. De moord was een proces, bestaande uit verschillende stadia. Ten eerste werd hem het bewegen onmogelijk gemaakt. Zijn armen werden achter de rugleuning van de stoel getrokken en rond de polsen bij elkaar getapet. Hetzelfde gebeurde met zijn enkels, die tegen de stoelpoot werden vastgebonden, vlak onder de zitting. Toen is zijn moordenaar achter hem gaan staan om met een zwaar voorwerp tegen zijn hoofd te slaan, waardoor hij buiten bewustzijn raakte. De politie heeft dit voorwerp aangetroffen op de grond naast het bureau van de dode: het was een metalen messenslijper. Dit resulteerde niet in de dood van onze bekende man (zoals de patholoog na de sectie op het lichaam aan de politie vertelde), ook al zou de messenslijper uitstekend geschikt zijn geweest als wapen om iemand het hoofd mee in te slaan, want het ding was zonder meer zwaar genoeg. Kennelijk wilde onze moordenaar de messenslijper weliswaar gebruiken om zijn slachtoffer buiten westen te slaan, maar niet om hem te vermoorden.

Er was ook een mes in de kamer, maar dat was niet gebruikt om de dode man mee te steken. In plaats daarvan was het met pakkettape tegen zijn hoofd geplakt. Tegen zijn gesloten lippen, om precies te zijn. Het mes bedekte zijn hele mond. De tape – waar ruim van gebruikt was – bedekte ook bijna de hele onderkant van het gezicht van het slachtoffer, inclusief zijn neus, zodat hij gestikt is. Het lemmet, dat plat tegen zijn mond lag, was scherp. Forensische experts hebben sporen gevonden die erop duiden dat het mes in de kamer is geslepen, en de recherche vermoedt dat dit is gebeurd nadat het slachtoffer aan de stoel werd vastgebonden en bewusteloos geslagen was.

Boven de open haard, op de muur tussen twee nissen met boekenplanken, had iemand met grote rode letters geschreven: HIJ IS NIET MINDER DOOD. Ik vermoed dat de eerste agenten ter plaatse een blik op die tekst wierpen en de verkeerde conclusie trokken: dat de rode woorden met het bloed van het slachtoffer geschreven waren. Toen, een paar seconden later, zagen ze waarschijnlijk een blik verf en een in rode verf gedoopte kwast op de grond staan, en kwamen ze tot de correcte conclusie dat de woorden met verf op de muur waren geschreven. Ruby Fountain 2, van Dulux, mocht iemand geïnteresseerd zijn in de details, omdat hij deze nog niet kent.

Ik ga ervan uit dat de recherche de laptop van de dode man onderzocht heeft. Dit zal verrassend eenvoudig zijn geweest, omdat de moordenaar met rode verf 'Riddy111111' op een blanco A4'tje had geschreven dat op het bureau lag. Dit was het wachtwoord van de bekende man waarmee de politie direct toegang had tot de inbox van zijn e-mail. Daar zouden ze een nieuw, ongeopend bericht aantreffen van een afzender met de naam Niet Minder Dood, van een e-mailadres met diezelfde naam. Er stonden geen woorden in het bericht, alleen een foto van iemand die in de kamer naast het bewusteloze, nog niet overleden slachtoffer stond in een beschermend pak uit een Hollywoodfilm over biologische wapens – het soort pak dat het hele lichaam en het hoofd bedekt van degene die het draagt. De ogen van de moordenaar zouden waarschijnlijk zichtbaar zijn geweest als hij of zij zich niet zorgvuldig van de camera had afgewend; hierdoor toonde de foto nu een volkomen niet te identificeren persoon met een uitgestrekte arm (om de foto te kunnen nemen) en in de andere hand een mes dat hij of zij voor de borst van de bewusteloze man hield op een manier die suggereerde dat er spoedig gestoken zou worden. Het mes op de foto was hetzelfde mes (of een identiek mes) als het mes dat uiteindelijk tegen het gezicht van het slachtoffer getapet werd en hem verstikte in plaats van zijn bloed te vergieten.

En dan komt nu de vraag, dus dames, opgelet!
(Het zijn trouwens vragen. Meervoud).

De moordenaar heeft de moord vooraf gepland. Meer gepland dan deze moord zie je ze zelden. Er is een mes meegenomen naar de plaats delict, een messenslijper, een rol pakkettape, rode verf, een kwast en een biohazardpak. De moordenaar wist kennelijk wat het wachtwoord van de computer van het slachtoffer was. Hoezo? Er waren geen sporen van braak. Heeft het slachtoffer haar binnengelaten? (Ik zeg 'haar' omdat ik dat vermoed: dat het een vrouw was. Misschien was jij het wel?) Heeft de bekende man tegen haar gezegd: 'Toe dan, bind me maar vast op mijn stoel, sla me op mijn hoofd en maak me koud?' Dat lijkt niet erg waarschijnlijk. Misschien deed de moordenaar wel alsof het een soort erotisch spel was, of misschien ben ik wel de enige die met dit soort speculaties komt, Intimate Links is daar nu eenmaal perfect geschikt voor – het onlineclubhuis voor mensen die allerlei soorten seksspelletjes spelen.

De vraag die me het meest bezighoudt is deze: waarom zou je een mes en een messenslijper meenemen naar het huis van je slachtoffer als je helemaal niet van plan bent hem neer te steken? Waarom slijp je het mes op de plaats delict om het vervolgens alleen maar vlak tegen zijn hoofd te tappen? Want voor dat doel had het lemmet net zo goed bot kunnen zijn.

Of, als je er op een andere manier naar kijkt... je hebt een versgeslepen mes en je hebt je kleding bedekt om het tegen bloedspetters te beschermen. Als je dan toevallig toch van plan was om met grote rode letters een vreemde boodschap op de muur te schrijven, waarom zou je die vent dan *niet* neersteken zodat je zijn bloed kunt gebruiken om mee te schrijven? Omdat je hem juist graag wilde laten stikken? Dan had je daar toch een meer voor de hand liggende methode voor kunnen gebruiken, bijvoorbeeld door hem een plastic zak over zijn hoofd te trekken, en daar tape om te wikkelen om die zak luchtdicht te maken? Waar had je dat mes überhaupt voor nodig?

Om de een of andere reden wilde je deze man met een scherp mes doden, maar je wilde hem niet neersteken. Waarom niet? En die foto die je mailde – wat was daar de bedoeling van? Wat wilde je daarmee zeggen? Iets als:

‘Kijk, ik had hem gemakkelijk kunnen doodsteken, maar dat heb ik niet gedaan?’

Ik realiseer me dat ik je ineens met ‘je’ aanspreek, nu ik het over de moordenaar heb, in plaats van het over ‘zij’ of ‘hij of zij’ te hebben. Ik beschuldig jou niet van moord. Misschien ben jij wel niet de moordenaar van de bekende man. Misschien ben jij wel iemand die zou willen dat hij nog leefde, iemand die van hem houdt, of ooit van hem gehouden heeft – een minnares, een goede vriendin. Ik weet het niet precies. Het enige wat ik zeker weet is dat jij dit leest en dat jij de antwoorden op mijn vragen kent. En dat je dolgraag aan iemand wilt vertellen wat je weet.

Ik ben degene aan wie je die informatie kunt toevertrouwen. Ik neem een enorm risico door zo veel geheimen te delen, in de hoop een reactie aan jou te ontlokken.

Dus neem alsjeblieft contact met me op. Ik wacht op je, en ik beloof dat ik je niet zal veroordelen. Wat je ook hebt gedaan, je zult er je redenen voor hebben gehad. Ik ben er voor je, met een luisterend oor en begrip.

Ik zie uit naar je spoedige reactie.

V (voor Vertrouwenspersoon) x

- Locatie: Waar Jij Ook Maar Bent
- Degene die dit heeft gepost wil NIET worden benaderd voor commerciële doeleinden

Gepost: 2013-07-04, 16:17 uur

1

Maandag 1 juli 2013

Hij kan het niet zijn. Alle politiemensen dragen tegenwoordig fluorescerende jasjes. En er zullen er genoeg zijn met zandkleurig, licht golvend haar. Hij zal zich zo wel omdraaien en dan zie ik zijn gezicht, en dan lach ik mezelf uit dat ik zo in paniek raak.

Draai je niet om, tenzij je iemand anders bent. Wees in godsnaam iemand anders.

Ik blijf volkomen stil zitten, en probeer niet te letten op het lange nagalmen van elke hartslag. Er zit te veel afstand in me opgesloten. Kilometers. Ik kan mezelf niet bereiken. Ik raak in de greep van een rare illusie: dat ik mijn hart ben en mijn auto mijn borst, en dat ik in mijn borst zit te trillen.

Er moeten seconden voorbijgegaan zijn. Niet snel genoeg. De tijd blijft steken. Ik staar naar de klok op mijn dashboard en wacht tot de minuut verspringt. Eindelijk gaat 10:52 over in 10:53 en ik ben opgelucht, alsof het nog elke kant op had kunnen gaan.

Gestoord.

Hij staat nog steeds met zijn rug naar me toe. Zo veel kleine dingen komen overeen: zijn haar, zijn lengte, zijn bouw, het gele jasje met het woord POLITIE erop gedrukt...

Als hij het niet is, betekent dat dat ik iets verkeerd doe, en dat is niet zo. Absoluut niet. Er is geen reden waarom hij weer in mijn leven zou opduiken; het zou niet eerlijk zijn, want ik doe zo mijn best. Van alle mensen die in hun auto in deze rij staan, valt het mij waar-

schijnlijk het minst kwalijk te nemen als ik op mijn gedrag van vandaag moet worden beoordeeld: een moeder die naar school rijdt om een vergeten gymtas aan haar zoon te brengen. Ik had kunnen zeggen: 'Jammer dan, dan mist hij de gymles maar, of hij houdt zijn schooluniform maar gewoon aan', maar dat deed ik niet. Ik wist dat Ethan die twee mogelijkheden allebei even verschrikkelijk zou vinden, en dus heb ik mijn afspraak bij de kapper afgezegd en ben ik teruggereeden naar school, nog geen uur nadat ik de kinderen daar had afgezet. En dat deed ik met plezier, want het geluk van mijn zoon is belangrijk voor me.

Wat betekent dat dit een andere politieman moet wezen. Hij kan het niet zijn. Het was mijn schuldbesef dat hem de vorige keer op mijn pad bracht. Vandaag ben ik onschuldig. Ik ben al ruim drie weken onschuldig.

Op mijn pad bracht?

Goed, ik ben schuldig aan bijgelovige waanzin, maar meer niet. Als hij het is, is hij bij toeval hier op Elmhirst Road – puur toeval, net als de vorige keer dat we elkaar ontmoetten. Hij is een politieman die in Spilling werkt, en Elmhirst Road ligt ook in Spilling: het feit dat hij hier nu is, is volkomen plausibel, en de redenen ervan hebben niets met mij te maken.

Rationeel gezien is het een argument dat hout snijdt, maar ik ben niet overtuigd.

Omdat jij een bijgelovige dwaas bent.

Als hij het is, betekent dat dat ik nog steeds schuldig ben, diep vanbinnen. Als hij me ziet...

Dat mag ik niet laten gebeuren. Zijn blik, al duurde hij maar een paar seconden, zou als een magneet werken die al het slechte in me naar de oppervlakte van mijn huid zou brengen. Ik zou in één klap terug bij af zijn, bij het moment dat hij me voor het eerst zag: in het land waar iedereen gevaar loopt.

Dat verdien ik niet. Ik ben al drie weken en vier dagen braaf geweest. Zelfs in mijn eigen hoofd, waar een eventuele overtreding niet te bewijzen valt, ben ik niet de fout in gegaan. Mijn gedachten

zijn een paar keer bijna uit de bocht gevlogen, maar ik heb steeds gedisciplineerd de grens bewaakt.

Draai je om, snel, voordat hij het doet.

Kan ik het risico nemen?

Een minuut geleden stonden er nog minstens vijftien auto's tussen mijn auto en de plek waar hij staat, op de stoep, een paar honderd meter verderop. Ik gok dat het er nu nog een stuk of tien zijn. Als een van de bestuurders voor me een U-bocht besluit te maken en weer terugrijdt, kan ik hetzelfde doen. Maar de kans is groter dat hij het ziet als ik het als eerste doe. Misschien herkent hij mijn auto, weet hij nog welk merk en welk model ik rij – misschien herkent hij zelfs mijn nummerbord wel. *Het kan nu elk moment gebeuren...*

Hij zal zich afvragen waarom ik me heb bedacht. Het verkeer staat niet helemaal vast. Oké, we kruipen, maar het kost me hooguit tien minuten extra om langs datgene te komen wat de opstopping veroorzaakt. Het enige wat ik vanuit mijn auto kan zien, is een vrouwelijke politieagent die op de weg staat, kaarsrecht, en die dan op haar knieën zakt, uit het zicht. En weer recht overeind, en weer door haar knieën. Ik neem aan dat ze steeds iets zegt tegen de bestuurders van passerende auto's. Er is nog een andere mannelijke agent op de stoep. Die staat te praten met...

Niet met hem. Laat hij in godsnaam praten met een andere man dan hij.

Adem in. Langzaam, rustig.

Ik kan het niet. Het denken van de juiste woorden is niet genoeg om de paniek te verdrijven, niet nu ik zo gejaagd ademhaal.

Wist ik maar wat daar precies aan de hand is. Waarschijnlijk iets saais en bureaucratisch. Ik ben weleens eerder staande gehouden door een politieagent in een fluorescerend hesje – door drie agenten zelfs, net als vandaag. Die hielden het verkeer op Rawndesley Road staande voor een onderzoek naar rijgedrag. Ik weet niet meer precies wat ze me toen vroegen. Het waren saaie vragen, en het leek me toen nogal zinloos. Ik weet nog dat ik dacht: wat hebben jullie nou aan mijn antwoorden? Maar ik heb ze toch beleefd antwoord gegeven.

De auto voor die van mij rijdt naar voren, precies op het moment dat de politieagent die met zijn rug naar me toe staat zijn hoofd omdraait. Ik zie hem en profil, een seconde maar, maar dat is genoeg. Ik maak een verstikt geluid, dat niemand hoort behalve ik.

Hij is het.

Dan heb ik geen keuze. Ik kan absoluut niet langs hem rijden – als zijn collega mijn auto laat stoppen om met me te praten, ziet hij me zeker. Dus moet ik omdraaien. Ik hang een beetje voorover en zwenk naar rechts, wachtend op een gaatje in het tegemoetkomende verkeer, zodat ik kan ontsnappen. *Toe nou.* Als ik dadelijk van hem wegrij in plaats van op hem af, gaat het vast wel weer.

Ik kruip nog een stukje op. Te ver, over de witte streep, waar geen ruimte voor me is. Een blauwe Toyota toetert als hij langs raast, en de mond van de bestuurder is een woedende, vage streep. Het geluid houdt lang aan: het geluid van een boze uitroep, niet het geluid van korte ergernis, al weet ik niet zeker of ik de echo echt hoor, of dat het alleen een herinnering is. De schrik roffelt ritmisch door mijn lijf, stijgt op uit mijn borst naar mijn keel en nek, en pulseert naar mijn maag. Het bonkt in mijn oren, door de huid van mijn gezicht; ik voel het zelfs in mijn haar.

Er is geen politieman – geen enkele politieman – die zich bij een geluid als dat van die claxon niet zou omdraaien om te zien wat er aan de hand is.

Het is oké. Niets aan de hand. Niets om me zorgen over te maken. Hoe groot is de kans dat hij zich mijn nummerbord nog herinnert? Hij ziet een zilvergrijze Audi, en hij denkt er verder niets bij. Hij ziet zulke auto's waarschijnlijk zo vaak.

Ik hou mijn hoofd van hem af gewend, en blijf strak naar de andere kant van de weg kijken, vurig wensend dat er een gat valt. Een seconde, twee seconden, drie...

Niet kijken. Hij zal nu wel jouw kant op kijken. Geen oogcontact, dat is het belangrijkste. Zolang je niet ziet dat hij jou ziet...

Dan is er eindelijk ruimte om door te kunnen rijden. Ik keer de auto en rij over Elmhirst Road terug naar het centrum van Spilling,

en ik zie dezelfde dingen die ik een paar minuten geleden zag, in omgekeerde volgorde: het tuincentrum, de Arts Barn, het huis met de mintgroene camper voor de deur die eruitziet als een Smeg-ijskast op zijn kant, met wielen eraan. Deze vertrouwde dingen en gebouwen leken nog gewoon en niet bedreigend toen ik er een paar minuten geleden aan voorbij reed. Maar nu hebben ze iets onwettelijks. Het lijkt alsof alles nep is. Alsof alles onderdeel is van een samenzwering, en alles weet dat er een sinister spel met me wordt gespeeld. Een spel dat ik zal verliezen.

Warm en duizelig sla ik links af het parkeerterrein van de bibliotheek op, en ik parkeer de auto op de eerste de beste vrije plek. Adam en ik noemen dit altijd de ‘golfplek’ omdat het symbool dat ze met witte verf op het asfalt hebben geschilderd meer weg heeft van een set golfclubs dan van de kinderwagen die het moet voorstellen.

Ik open het portier van de auto met verdoofde vingers. Het voelt alsof ze maar deels aan mijn lichaam vastzitten en ik merk dat ik naar adem snak. Ik heb het ontzettend warm, druip van het zweet, en dat heeft niets met het weer te maken.

Waarom voelt het nog steeds zo akelig? Ik had de paniek toch achter me kunnen laten, op Elmhirst Road. Bij hem.

‘U gaat daar toch niet parkeren, hè? Ik mag hopen dat u uw auto verplaatst.’

Ik kijk op. Een jonge vrouw met kastanjebruin haar en een ontzettend korte pony staart me aan. Ik neem aan dat zij me die vraag stelde, want verder zie ik niemand. Haar uitleggen wat er aan de hand is, kost me op dit moment te veel energie. Ik kan de woorden alleen in mijn hoofd vormen, maar niet met mijn mond. *Ik parkeer niet echt. Ik moet alleen even rustig zitten, tot ik weer veilig door kan rijden. Dan ga ik weer weg.*

Ik ben zo verstrikt in het traumatische niets dat me net op Elmhirst Road is overkomen dat ik me pas realiseer dat ze daar nog steeds staat als ze zegt: ‘Dat vak is voor moeders met baby’s. U hebt geen baby bij zich, dus parkeer maar ergens anders!’

‘Sorry. Ik... dat zal ik doen. Ik ga zo. Dank u.’

Ik glimlach naar haar, dankbaar voor de afleiding, blij dat ze me eraan herinnert dat dit mijn wereld is en dat ik er nog steeds ben: in die wereld van echte onzinproblemen die hier en nu aangepakt moeten worden.

‘Waarom niet nu meteen?’ vraagt ze.

‘Ik... Ik voel me niet zo –’

‘U staat op een plek voor moeders met baby’s! Bent u soms te dom om borden te kunnen lezen?’ Haar agressie is buitensporig, raadselachtig buitensporig. ‘Weg hier! Er zijn nog minstens vijftig andere plekken vrij.’

‘En minstens vijftiwintig daarvan zijn plekken voor moeders met kinderen,’ zeg ik met een blik op alle rechte gele strepen op het wegdek, parallel aan mijn auto, met helemaal niets ertussen. ‘Ik be-roof echt niemand van zijn plek als ik hier nog drie minuten blijf zitten. Het spijt me, maar ik voel me niet zo goed.’

‘Je kunt nooit weten wie er dadelijk komt,’ zegt mijn aanklaagster. ‘Het kan best zijn dat al die plekken zo nodig zijn.’ Ze duwt met haar vingers tegen haar tandenborstelpony. Het lijkt alsof ze hem opzij wil vegen en nog niet helemaal doorheeft dat hij te kort is om opzij te worden geveegd. Het enige wat de pony kan, is plat op haar voorhoofd liggen.

‘Werk je soms in de bibliotheek?’ vraag ik haar. Ik heb in de bieb nog nooit een medewerker gezien die rondliep op enkellaarsjes van krokodillenleer met stilettohakken, maar het zou natuurlijk kunnen.

‘Nee, maar ik ga er wel iemand bij halen als jij je auto niet verplaatst.’

Wat is ze dan wel? Iemand die voor haar hobby de parkeerplaatsen voor moeders-met-kinderen bewaakt, opdat die alleen worden gebruikt door mensen die er recht op hebben? Ze heeft zelf ook geen kinderen bij zich, en ook geen boeken, trouwens, want in de tas die ze bij zich heeft passen geen boeken. Wat doet ze hier dan op deze parkeerplaats?

Neem die bitch te grazen, zegt het stemmetje in mijn hoofd waar ik niet naar moet luisteren. Haal haar neer.

‘Twee vragen,’ zeg ik koeltjes. ‘Wat denk je wel dat je bent, en wie ben jij in godsnaam?’

‘Wat maakt dat uit! Waar het om gaat is dat jij op een plek staat waar je niet mag staan.’

‘Lees het bord eens,’ draag ik haar op. Om haar de moeite te besparen zich te moeten omdraaien, lees ik het voor haar op: “Deze plekken zijn gereserveerd voor mensen met kinderen.” En dat ben ik. Ik heb twee kinderen. Ik kan je de foto’s laten zien. En anders het litteken van mijn keizersnede, als je dat liever hebt.’

‘Wat dat *betekent*, is mensen die kinderen bij zich hebben in de auto, zoals jij heel goed weet! Zal ik de manager van de bibliotheek er dan maar even bijhalen?’

‘Doe dat.’ Ik begin me al wat beter te voelen, dankzij dit mens. Ik heb er lol in. ‘Dan mag zij ons vertellen hoe zij dit bord interpreteert, en dan zal ik haar meteen even vertellen wat er echt staat, en dan kan ik het verschil uitlegen. “Mensen met kinderen” betekent “ouders”. Mensen met afstammelingen, nakomelingen, kroost: de niet-kinderlozen. Dat woord op dat bord zegt helemaal niets over waar je kinderen zich op dit specifieke moment geografisch gezien behoren te bevinden. Als er stond: “Deze ruimte is gereserveerd voor mensen die kinderen nu, op dit moment, bij zich hebben op deze parkeerplaats”, dan zou dat een reden zijn om mijn auto te verplaatsen. Maar aangezien dat er niet staat...’ Ik haal mijn schouders op.

‘Oké,’ bitst Korte Pony. ‘Wacht hier.’

‘Waar, op de parkeerplaats die ik volgens jou meteen moet vrijmaken?’ roep ik haar na terwijl zij op de bibliotheek af beent. ‘Dus nu mag ik hier ineens wel blijven staan?’

Ze maakt een obscene gebaar over haar schouder.

Ik zou graag willen wachten om met de bibliotheekmedewerker in debat te gaan – met alle medewerkers desnoods – maar nu ik weer in mijn gewone doen ben, herinner ik me ook weer de reden waarom ik van huis ben gegaan: om Ethans sporttas op school af te leveren. Daar moet ik mee opschieten. Ik weet dat hij zich druk maakt tot hij dat ding in handen heeft.

Met tegenzin sla ik mijn portier dicht, ga de parkeerplaats af en rij in de richting van Silsford Road. Ik kan via Upper Hecken-cott naar school rijden, denk ik. Het is een belachelijke omweg, over smalle kronkelweggetjes waar je een kilometer in je achteruit moet bij tegenliggers, maar meestal zijn die er niet. En het is de enige route die ik kan bedenken die me niet over Elmhirst Road leidt.

Ik kijk op mijn horloge: 11:10. Ik vis mijn telefoon uit mijn tas, bel met school en vraag of ze tegen Ethan willen zeggen dat hij zich geen zorgen hoeft te maken, want ik ben onderweg. Dat alles doe ik onder het rijden, al weet ik dat dat niet mag. Ik hoop dat ik ermee wegkom. Ik vraag me af of het mogelijk is om een goede moeder te zijn, maar een slecht mens: iemand die er genoeg in schept om ruzie te maken met onbekenden op parkeerplaatsen, iemand die liegt, iemand die met de politie in aanraking komt en haar leven en dat van haar gezin bijna verwoest, die altijd *Rot toch op* denkt als iemand haar op de regels wijst en het feit dat zij die overtreedt.

Ik slaak een langgerekte zucht door het open raampje, alsof ik rook uitblaas. Ethan verdient een moeder zonder geheimen, een moeder die naar school kan rijden zonder zich voor iemand te hoeven verstoppen. In plaats daarvan heeft hij mij. En straks heeft hij zijn sporttas. Dus voor hem kon het slechter. Ik ben vastbesloten om het beter te doen, om zelf beter te worden.

Drie weken en vier dagen. Een woordenwisseling met zo'n zelf-ingenomen debiel telt niet als terugval, vind ik, terwijl ik me tegelij-kertijd voorhou dat ik het nooit meer zover mag laten komen – dat ik voortaan nederiger moet zijn, ook al lokken ze me uit mijn tent. Minder vechtlustig, meer... als een gewone moeder. Als de andere moeders op school. Maar dan wel minder saai, hoop ik. Nooit zo iemand die zou zeggen: 'Een gezin zonder hond is geen echt gezin'. Of: 'Ik snap niet waarom ik nog naar de sportschool ga – sta ik veer-tig minuten op de loopband, en wat denk je dat ik doe zodra ik thuis-kom? Dan plunder ik de koektrommel!'

Even veilig en deugzaam als die vrouwen, maar dan iets spannender. Kan dat?

Ik wil het graag allebei; in een notendop is dat precies mijn probleem.

Zodra ik bij school aankom, krijg ik de gelegenheid om mijn nieuwe, niet uit de tent te lokken zelf op de proef te stellen. ‘We willen liever niet dat ouders in de klaslokalen komen,’ zegt een receptioniste die ik nog nooit heb gezien en die voor me is gaan staan om me de doorgang te belemmeren.

Sinds wanneer niet? Ik ben zo vaak in de klas geweest, bij zowel Sophie als Ethan. Daar heeft nog nooit iemand wat van gezegd.

‘Het is emotioneel verstorend voor de kinderen als er ineens een ouder de klas binnen komt tijdens de les,’ verklaart ze. ‘Sommigen denken: o, daar heb je papa of mama – nu mag ik naar huis. En dan raken ze overstuurd als papa of mama vervolgens weer verdwijnt en hen achterlaat.’

‘Ethan raakt niet overstuurd. Echt niet.’ Ik schenk haar een hoopvolle glimlach. ‘Hij is juist blij en opgelucht dat hij zijn sporttas heeft.’ *En aangezien hij die nodig heeft voor gym, vanmiddag, verwacht hij heus niet dat hij meteen van school weg mag en dat hij dus de gymles gaat missen waar hij die tas juist voor nodig heeft, dom wicht.* ‘Dus het is geen probleem als ik hem zelf even breng,’ voeg ik eraan toe op een manier die hopelijk positief klinkt. ‘Dat bespaart jou ook weer een loopje.’

‘Nicki!’ roept een schelle vrouwenstem, eentje die beter bij een cheerleader past dan bij een schoolhoofd. *Correctie: directrice.*

Ik zucht opgelucht, in de wetenschap dat alles goed komt. Daar heb je Kate Zilber: klein en tenger als een kind van tien. Een indiscretere professional dan zij moet nog geboren worden. Kate weigert zich met iets anders te laten aanspreken dan ‘directrice’. Dat woord staat ook in duidelijke letters gegraveerd op het bordje op haar deur. Ze heeft ooit zelf tegen me gezegd dat ze megalomaan is; ik kwam er al snel achter dat ze niet overdreef.

‘Is dat Ethans gymtas?’ vraagt ze. ‘Het is goed, Izzie, in dit geval kunnen we wel wat flexibel zijn met de regels. Sterker nog, ik kan zo flexibel zijn als ik wil, aangezien ik hier de baas ben – dat is een van de voordelen van dit baantje. En Nicki moet zich geen zorgen hoeven maken of de tas wel netjes is afgeleverd, vind je ook niet?’

Izzie haalt onbeleefd haar schouders op en loopt weer naar haar bureau.

Kate trekt me het kantoortje uit, een lege gang in. Zodra we alleen zijn, zegt ze: ‘De kans dat Izzie die tas naar het juiste kind brengt is heel klein. Dat mens mist een hersenkwab.’

‘Echt waar?’ Ik moet niet steeds vragen stellen bij alles wat ze zegt. Ik denk altijd dat ze een grapje maakt, maar dat is nooit het geval. Ik ben er niet aan gewend dat mensen die op een basisschool werken grapjes maken zoals Kate Zilber. Toch staat Freeth Lane bekend als de beste openbare school in Culver Valley, en dat is aan Kate te danken. Al zou ze rotte eieren naar de ouders en het schoolbestuur gooien, dan nog kwam ze ermee weg.

‘Even een preekje.’ Ze kijkt me ernstig aan. ‘Als je Ethan zelf zijn gymtas wilt brengen omdat je verder niemand vertrouwt, prima. Maar als het is omdat je jezelf gerust wilt stellen dat het goed gaat met hem... niet zo prima.’

‘Hoezo niet?’ vraag ik.

‘Als je toegeeft aan je eigen angst versterk je die van Ethan alleen maar. Hij heeft zijn sporttas nodig; jij bent hem komen brengen – einde probleem.’ Ze knijpt me in mijn arm. ‘Je hoeft hem nu niet te zien, Nicki. Je ziet toch alleen maar dat hij ongelukkig kijkt, of het nu zo is of niet, en dan ga je je daar druk om maken. Als hij lacht, ben je bang dat hij zich groothoudt voor zijn nieuwe vrienden. Als hij niet lacht, denk je dat hij in de greep is van een innerlijke kwelling. Heb ik gelijk, of niet?’

Ik zucht. ‘Waarschijnlijk wel.’

‘Als ik hem nu even zijn tas ga brengen?’ oppert ze. ‘Ik ben de betrouwbaarste persoon ter wereld. Dat weet je toch? En ik ben nog efficiënter dan jij.’

‘Goed, dan.’ Ik glimlach en geef haar de tas. Om de een of andere reden heeft deze piepkleine, sluwe vrouw met de meisjesstem het talent me pijlsnel tien keer beter te laten voelen. Telkens als dat gebeurt, denk ik onwillekeurig aan Melissa, die het tegenovergestelde effect op me heeft, en die mijn beste vriendin is.

‘Dank je wel.’ Kate draait zich om en wil weglopen, maar keert zich dan weer om. ‘Het komt echt goed met Ethan. Hij wordt hier net zo gelukkig als Sophie – let maar eens op. Sommige kinderen doen er wat langer over om emotionele banden aan te gaan en zich aan een nieuwe omgeving aan te passen, dat is alles. De andere kinderen doen ontzettend hun best en zorgen goed voor hem – dit trimester nog meer dan het vorige. Echt lief. Hij heeft zo veel nieuwe vriendjes gemaakt.’

‘Ethan is altijd al gevoeliger geweest dan Sophie,’ zeg ik. ‘Hij kan niet zo goed tegen verandering.’ *En zijn moeder, die dit donders goed weet, heeft hem van de school gehaald waar hij gelukkig was. Twee trimesters later zegt hij nog steeds minstens een keer per week dat hij het op deze school nooit zo leuk zal vinden als op zijn vorige – dat, hoeveel vriendjes hij ook maakt, Oliver-die-in-Londen-achterbleef altijd zijn enige echte beste vriend blijft, ook al ziet hij hem nooit meer.*

‘Nicki.’ Weer die ernstige blik. ‘Het gaat *prima* met Ethan. Soms raakt hij wat gespannen. Zoals zo veel kinderen. Dat is helemaal niet erg. Jouw eigen spanning daarentegen... Daar moet je echt een keer mee naar een hoofddokter, dame,’ besluit ze vol genegenheid.

‘Kate, ik...’ ik maak mijn zin niet af. Hoe haal ik het ook in mijn hoofd? Ik kan haar echt niet alles vertellen. Ik kan het aan niemand vertellen, nooit.

Lees verder in *Fatale fout*.

Eveneens van Sophie Hannah:

Kleine meid

Gevarenzone

Moederziel

De andere helft leeft

De lege kamer

Verborgene gebreken

Brandschoon

Een duister koor

Ondraaglijk

Eerste druk september 2015

Oorspronkelijke titel *The Telling Error*

First published in Great Britain in 2014 by Hodder & Stoughton,
an Hachette UK company

Copyright © 2014 by Sophie Hannah

The right of Sophie Hannah to be identified as the author of this work has
been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents
Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Laura Evans / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3716 7

ISBN e-book 978 90 261 3717 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige
andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.